

Roch: Da jeg var forhindret fra at være tilstede ved denne Sags 2den Behandling, maa jeg benytte Leiligheden til at oplyse i alt Fald mine nærmeste politiske Venner om Grundene, hvorfor jeg ikke kan stemme med dem i denne Sag. Jeg kan ikke give de Endringsforslag, der her ere stillede, saa lidt som Lovet i dens Helhed min Stemme, og jeg skal med saa faa Ord som muligt angive mine Grunde dertil. Saaledes som Lovforslaget nu foreligger, er det et Stykke Fattiglovgivning. Som bekendt, har der angaaende en Revision af vor Fattiglovgivning været nedsat en Kommission, der for nylig har afluttet sine omfattende Arbejder, og vi kunne vente i den aller nærmeste Fremtid, at Resultatet af disse Arbejder komme til at foreligge den lovgivende Magt. Det forekommer mig, at det af denne Grund er høist uheldigt nu at løse det foreliggende Spørgsmaal, da det dog vistnok maa erkjendes, at det Spørgsmaal, hvorom her er Tale, nemlig Erstatningspligten for dem der have modtaget Fattigunderstøttelse, i alt Fald principielt er et Spørgsmaal af stor Vigtighed. Det bør efter min Mening ikke løses uden i Forening med alle de andre store Spørgsmaal i vor Fattiglovgivning. Jeg skal i denne Henseende tillade mig at nævne som et Spørgsmaal, der hænger meget nøie sammen med det foreliggende Spørgsmaal, Forsørgelsesmaaden. Maaden, hvorpaa de, der ty til offentlig Understøttelse, skulle forsynes, kan i alt Fald ikke blive ganske uden Indflydelse paa Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Erstatningspligten. Det er altsaa den mere almindelige og, om jeg saa maa sige, formelle Grund, hvorfor jeg finder det urigtigt nu at gaa til at afgjøre det Spørgsmaal, her foreligger. Men vender jeg mig til selve Forslaget og ser bort fra denne mere almindelige Grund, finder jeg ogsaa adskillige Betænkeligheder ved det her foreliggende Forslag. Saaledes som den nuværende Lovgivning er med Hensyn til de Fattiges Erstatningspligt, bestaar der jo, som bekendt, den Besynderlighed, at denne Pligt er af et forskjelligt Omfang i Staden Kjøbenhavn og udenfor denne. Medens man i Staden Kjøbenhavn har en meget vidtgaaende Erstatningspligt for de af Fattige

væsenet Forsørgede, er det bekendt, at man i Kommunerne udenfor Kjøbenhavn saa godt som slet ikke kjender nogen Forspligtelse for de Fattige til i Levende Live at erstatte det, de have oppebaaret af det offentlige Fattigvæsen. Efter Reglementerne af 1803 saavel for Kjøbstad som for Land, eksisterer der ikke en saadan Forspligtelse; men det offentlige Fattigvæsen er henvist til i den Paagjældendes Dødsbo at søge Erstatning, og vel at mærke, det kan Fattigvæsenet ikke en Gang gjøre ubetinget, men kun i det Tilfælde, at den Paagjældende ider som Fattiglem eller som stadig nydende Understøttelse af Fattigvæsenet. Det vil altsaa ses, mine Herrer, at for disse Kommuner's Vedkommende er den Bestemmelse, det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at slaa fast, en meget streng Bestemmelse imod de Fattige, en Skjerpelse i Henseende til det Netskrav, Kommunerne kunne gjøre gjældende overfor de Fattige, medens man paa den anden Side i Kjøbenhavn giver Slip paa noget af den Net, som det Offentlige i saa Henseende har. Nu tror jeg ikke, i alt Fald har jeg ikke i de Forhandlinger, der have fundet Sted om dette Lovforslag, kunnet se, at det har været Gjenstand for nærmere Undersøgelse og Overveelse, hvilke Grunde man i Begyndelsen af dette Aarhundrede og Slutningen af forrige Aarhundrede havde til i Lovgivningen at etablere denne paafaldende Forskjel i Henseende til de Fattiges Erstatningspligt i og udenfor Kjøbenhavn, en Forskjel, som for Kjøbenhavns Vedkommende daterer sig fra 1799 og udenfor Kjøbenhavn fra 1803 og som man altsaa omtrent i 70 Aar har opretholdt. Jeg tror, at inden man gik til nu at skabe en saadan Regel for hele Landet, kunde det nok have været Umagen værd nærmere at undersøge, hvilke Grunde Lovgiveren den Gang har havt til at etablere denne i og for sig behynderlige Forskjel, men som sagt, jeg gjen tager det, at hvis det foreliggende Forslag bliver til Lov, er det i Virkeligheden en Skjerpelse overfor de Fattige i Henseende til deres Erstatningspligt til det Offentlige, forsaavidt angaar Kommunerne udenfor Kjøbenhavn. Smidterid skal jeg ikke lægge saa overmaade stor Vægt paa denne Side af Sagen, ja præ-